

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 28 de juny de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient.

17. Testimonis: Santa Mary MacKillop

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui hem de tenir una mica de paciència, amb aquesta calor! Gràcies per haver vingut amb aquesta calor, amb aquest sol, moltes gràcies per la vostra visita!

En aquesta sèrie de catequesis sobre el zel apostòlic, estem veient algunes figures exemplars d'homes i dones de tot temps i lloc, que van donar la vida per l'Evangelí. Avui ens n'anem lluny, a Oceania, un continent format per moltíssimes illes, grans i petites. La fe en Crist, que molts emigrants europeus van portar a aquelles terres, va fer arrels aviat i va donar fruits abundants (cf. exhort. Ap. postsin. *Ecclesia in Oceania*, 6). Entre ells hi ha una religiosa extraordinària, santa Mary MacKillop (1842-1909), fundadora de les Germanes de Sant Josep del Sagrat Cor, que va dedicar la vida a la formació intel·lectual i religiosa dels pobres a l'Austràlia rural.

Mary MacKillop va néixer a prop de Melbourne, filla de pares que havien emigrat a Austràlia des d'Escòcia. De petita es va sentir cridada per Déu a servir-lo i testimoniar-lo no sols amb les paraules, sinó sobretot amb una vida transformada per la presència de Déu (cf. *Evangelii gaudium*, 259). Com Maria Magdalena, que va ser la primera a trobar Jesús ressuscitat i va ser enviada per Ell a portar l'anunci als deixebles, Mary estava convençuda de ser ella també enviada a difondre la Bona Notícia i a atraure altres persones a l'encontre amb el Déu vivent.

Va saber llegir amb saviesa els signes dels temps i va entendre que per a ella la millor manera de fer-ho era a través de l'educació dels joves, i era conscient que l'educació catòlica és una forma d'evangelització. És una gran forma d'evangelització. Així, si podem dir que «cada sant és una missió; és un projecte del Pare per a reflectir i encarnar, en un moment determinat de la història, un aspecte de l'Evangelí» (exhort. Ap. *Gaudete et exsultate*, 19), Mary MacKillop ho va ser sobretot a través de la fundació d'escoles.

Una característica essencial del seu zel per l'Evangelí consistia a cuidar dels pobres i els marginats. I això és molt important: en el camí de la santedat, que és el camí cristià, els pobres i els marginats són protagonistes, i una persona no pot tirar endavant en la santedat si no es dedica també a ells, d'una manera o una altra. Aquests, que necessiten l'ajuda del Senyor, porten la presència del Senyor. Una vegada vaig llegir una frase que em va impressionar; deia així: «El protagonista de la història és el captaire: els captaires són aquells que atrauen l'atenció sobre la injustícia, que és la gran pobresa del món», es gasten els diners per a fabricar armes i no per a produir menjar... I no ho oblideu: no hi ha santedat si, d'una manera o altra, no hi ha cura dels pobres, els necessitats, d'aquells que estan una mica al marge de la societat. Aquest cuidar dels pobres i dels marginats impulsava Mary a anar allí on altres no ho volien fer o no ho podien fer. El 19 de març de 1866, festa de Sant Josep, va obrir la primera escola en un petit suburbi al sud d'Austràlia. En van seguir moltes altres que ella i les seves germanes van fundar en les

comunitats rurals d’Austràlia i Nova Zelanda. Es van multiplicar, perquè el zel apostòlic ho fa així: multiplica les obres.

Mary MacKillop estava convençuda que el propòsit de l’educació és el desenvolupament integral de la persona tant com a individu com en tant que membre de la comunitat; i que això requereix saviesa, paciència i caritat per part de qualsevol educador. En efecte, l’educació no consisteix a omplir el cap d’idees: no, no és només això. En què consisteix l’educació? A acompanyar i animar els estudiants en el camí de creixement humà i espiritual, mostrant-los com dilata el cor i fa la vida més humana l’amistat amb Jesús ressuscitat. Educar és ajudar a pensar bé: a sentir bé —el llenguatge del cor— i a fer el bé —el llenguatge de les mans. Aquesta visió és plenament actual avui, quan sentim la necessitat d’un “pacte educatiu” capaç d’unir les famílies, les escoles i tota la societat.

El zel de Mary MacKillop per la difusió de l’Evangeli entre els pobres la va conduir també a emprendre altres obres de caritat, començant per la Casa de la Providència oberta a Adelaide per a acollir ancians i infants abandonats. Mary tenia molta fe en la Providència de Déu: sempre confiava que en qualsevol situació Déu proveeix. Però això no li estalviava les preocupacions i les dificultats que deriven del seu apostolat, i Mary tenia bones raons: havia de pagar els comptes, tractar amb els bisbes i els preveres locals, gestionar les escoles i tenir cura de la formació professional i espiritual de les germanes; i, més endavant, els problemes de salut. Però, en tot això, restava tranquil·la, portant amb paciència la creu que és part integrant de la missió.

En una ocasió, en la festa de l’Exaltació de la Santa Creu, Mary va dir a una de les seves germanes: «Filla meva, des de fa molts anys he après a estimar la Creu.» No es va rendir en els moments de prova i de foscor, quan l’oposició i el rebuig intentaven apagar la seva alegria. Mireu: tots els sants han trobat oposicions, també dins l’Església. És curiós, això. També ella les va viure. Estava convençuda que, fins i tot quan el Senyor li donava «el pa de l’aflicció i l’aigua de l’opressió» (cf. Is 30,20), el Senyor mateix respondria aviat al seu crit i l’envoltaria amb la seva gràcia. Aquest és el secret del zel apostòlic: la relació continuada amb el Senyor.

Germans i germanes, que el discipulat missioner de santa Mary MacKillop, la seva resposta creativa a les necessitats de l’Església del seu temps, el seu compromís per la formació integral dels joves ens inspire avui a tots nosaltres, cridats a ser llevats de l’Evangeli en les nostres societats en ràpida transformació. Que el seu exemple i la seva intercessió sostinguin el treball quotidià dels pares, dels professors, dels catequistes i de tots els educadors, pel bé dels joves i per un futur més humà i ple d’esperança.